

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש

נשא

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק ב / ד

(תרגום הפשוט)

יוצא לאור על ידי

„מכון לוי יצחק“

כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ושלוש לבריאה
מאתיים שנה להסתלקות-הילולא של כ"ק אדמו"ר הזקן

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת ר' אלי' מיכל ב"ר מרדכי לייב ע"ה האפט

נפטר ביום י"ג סיון ה'תשל"ב

וזוגתו הרבנית מרת שרה איידלא בת ר' משה ע"ה האפט

נפטרה ביום כ"ף מ"ח ה'תשכ"א

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י נכדם

הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וזוגתו מרת דאבא שיחיו

ומשפחתם שיחיו לוי

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל

הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש

כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!

קבצים גרפיים וקבצי טקסט:

דבר מלכות: שיחות כ"ק אד"ש מה"מ מהשנים תנש"א-תשנ"ב.

יחי המלך: קונטרס שבועי, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

המעשה הוא העיקר: לקט הוראות למעשה בפועל משיחות כ"ק אד"ש מה"מ (החל משנת תשמ"ח).

שיחת הגאולה: גיליון שבועי של ימות המשיח, בהוצאת "האגודה למען הגאולה האמיתית והשלימה".

מעייני חיי: גיליון שבועי לילדים, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

האמונה הטהורה: גיליון שבועי בעניני אחרית הימים.

קבצים גרפיים בלבד:

לקוטי שיחות: שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ היו"ל לקראת כל שבת ב-770,

על-ידי "ועד להפצת שיחות".

חדש לקוטי שיחות (מתורגם): שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ הגדפס בספרי

לקוטי שיחות, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

להקהיל קהילות: גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניני הקהלת קהילות בשבת,

בהוצאת צא"ח העולמית, ניו-יורק.

קבצי טקסט בלבד:

פנימיות: ירחון לבני הישיבות, בהוצאת מרכז את"ה בארץ הקודש.

ליקוט ניגונים: שתי חוברות על הניגונים שניגן וביאר כ"ק אד"ש מה"מ, בהוצאת קה"ת (תשנ"ב).

דרך הישרה: (אידיש) קונטרס מיוחד לילדים, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

לעבן מיט דער צייט: (אידיש) קטעים לפרשת השבוע מתוך הספר, בהוצאת ישיבת

"אהלי תורה", ניו-יורק.

דבר תורה: (אידיש) דף שבועי לילדים, היו"ל על-ידי מוסד חינוך "אהלי תורה", ניו-יורק.

כמו-כן ניתן להוריד באתר את "קונטרס בית רבינו שבבבל"

ושיחת ש"פ שופטים התנש"א

מדור מיוחד לספרים וחברות באנגלית בעניני גאולה ומשיח!

האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב

וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

א. במאמר "באתי לגני"¹ לכ"ק מו"ח אדמו"ר, הוא מסביר את הענין של "שטות דלעומת זה" ומביא הוכחה מהכתוב: כי תשטה אשתו².

בכלל, בתורת החסידות בא הכל במדויק, מובן, איפוא, שהוכחה מפסוק, אינה כדי לגלות בקיאות, אלא מורה על קשר הפסוק לגידון.

לכאורה, מובן הקשר בין הפסוק "כי תשטה אשתו" לענין שטות דלעומת זה (שעל זה באה הראיה מהפסוק) בפשטות, שהרי דרשת רז"ל³ האומרת: "אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות", מבוססת על פסוק זה.

אך, דבר זה עצמו, טעון ביאור, שהרי יש מאמרי רז"ל רבים בלי כל הוכחה מפסוק. הכרחי, איפוא, לומר, כי לפסוק "כי תשטה אשתו" שייכות מיוחדת לענין "אין אדם עובר עבירה כו'". ויש להבין: שייכות זו מהי?

יתר על כן, בלתי מובן: הרי יש בכלל מאתים מנה⁴, אך אין בכלל מנה – מאתים. מדוע, איפוא, יש צורך להוכיח מעבירה חמורה של "כי תשטה אשתו, והלוא הכלל: "אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות"

אמור גם ביחס לעבירה קלה, ואפילו לדקדוק קל של דברי סופרים⁵, ועד ל"קדש עצמך במותר לך"⁶, שהרי בתניא⁷ מוסבר הטעם לכך, משום שעובר על רצון העליון, דבר שהוא גם ב"קדש עצמך במותר לך". נשאלת,

אם כן, השאלה, כאמור, מדוע ההוכחה היא מעוון חמור של כי תשטה אשתו דוקא?

מזעור חמור של כי תשטה אשתו דוקא?

ב. הקשר שבין "כי תשטה אשתו" לבין "אין אדם עובר עבירה" הוא בשנים:

(א) ההלכה של "כי תשטה אשתו", נאמרת לגבי אשת איש, ודוקא אשת איש נעשית בביאה זו זונה⁸, לא כן בפנויה (ואף שלדעת ר' אליעזר פנוי הבא על הפנויה עשאה זונה, אין זה אלא דעת יחיד, ואין הלכה כמותו⁹).

כלומר, הטעם לחומרת עבירה זו, קשור בהיותה "אשת איש", וכן הוא לגבי "אין אדם עובר עבירה" כו', שעל ידה הרי הוא נפרד מאלקות. כל עבירה ואפילו עבירה קלה פוגמת כל כך, משום שישראל הן בבחינת "אשה" להקב"ה, כמוסבר להלן.

נאמר בוזהר¹⁰ שפילוסוף שאל את ר' אלעזר: מאחר ובני ישראל הם עם המובהר שבין העמים, מדוע חלשים הם ביחס ליתר העמים? השיב ר' אלעזר: היא הנותנת, משום היותם המובחרים בעולם, אינם סובלים פסולת, כשקצים ורמשים ברוחניות, ולכן אינם יכולים לסבול אותה גם בגשמיות.

– דבר זה הוא כדוגמת שהוסבר במאמר¹¹, שלמרות שאצל אומות העולם אין "קרר לי" אלקא דאלקיא" נחשבת למרידה¹², הרי יהודי, משום היותו גבוה במעלה, נעשה, בכל עבירה כלשהי, נפרד בתכלית, מנותק לגמרי מאלקות, יותר מה"קלפיה וסטרא אחרא" –

ישראל דומים ללב¹³, וכשם שהלב, בהיותו המובהר מכל האיברים, אינו סובל פסולת,

ישראל דומים ללב¹³, וכשם שהלב, בהיותו המובהר מכל האיברים, אינו סובל פסולת,

(8) ראה לקוטי תורה במדבר נג, ג.
(9) יבמות סא, ב. רמב"ם הל' איסורי ביאה פרק יח הלכה ב.
(10) חלק ג רכא, ב.
(11) ד"ה באתי לגני תשי"ג.
(12) רמ"א אורח חיים סימן קנו וראה ד"ה מים רבים תשי"ז ובהערה שם.
(13) ראה זהר חלק ג רכ"א, רע"ב. כוורי מאמר ב אות לו. אגרת הקודש סימן לא.

(1) השי"ת סעיף ג.
(2) במדבר ה. יב.
(3) סוטה ג, א.
(4) בבא קמא עד, א. בבא בתרא מא, ב.
(5) יבמות כ, א. גדה יב, א.
(6) יבמות שם.
(7) פרק כד.

אפילו דקה מן הדקה, כך ישראל.

בוה, תובן השייכות בין "כי תשטה" ל"אין אדם עובר עבירה" כו'.

ישראל הם, כאמור, בבחינת "אשה" להקב"ה. הקב"ה הוא הבעל, וישראל הם האשה, וזה בכל הזמנים, אף בזמן הגלות. – ההבדל בין הזמן הנוכחי לעתיד לבא הוא רק בכך, שעתה נקרא הקב"ה בשם "בעל" ואילו לעתיד: "איש" – וכמו שאומר הכתוב (מענה¹⁴ לישראל שקבלו על גירושיו של הקב"ה, "ומה לבעל על אשתו לאחר גירושין"): "אי זה ספר כריתות אמכם אשר שלחתיה גו'". שהרי להחליפם באומה אחרת חס ושלום אי אפשר¹⁵, ומשום כך – מאחר שנאמר: "איזוהי אשה כשרה – העושה רצון בעלה"¹⁶ יש חשיבות גם לעבירה קלה, שכן כשאדם עובר אף על רצון קל, ובכללו גם "קדש עמך במותר לך" – אינו עושה "רצון הבעל", ואין הוא בכלל "אשה כשרה".

לפיכך, כדי להסביר, שבאמצעות כל עבירה נעשה האדם "נפרד" בתכלית – ואפילו בדברים המותרים – מובא לצורך זה הפסוק "כי תשטה אשתו", שאינו בגדר הוכחה גרידא, אלא משמש גם הסבר: מדוע חשובה כל כך אפילו עבירה קלה? – לפי שהנשמה, הנפש הבהמית הנפש הטבעית והגוף הם כ"אשה" להקב"ה, ו"איזוהי אשה כשרה – העושה רצון בעלה", לכן, חשוב אפילו רצון קל.

ג. (ב) המקרה שלגביו נאמר "כי תשטה אשתו", אינו, הרי, כשישנה ידיעה ברורה שנשמתה האשה כי אם שנסתרה בלבד ויתכן שטהורה היא, אלא שעצם הדבר ש"ונסתרה",

נקרא בשם "כי תשטה" מלשון שטות, ו"מעשה בהמה", שבגללו עליה להביא קרבן ממאכל בהמה¹⁷.

לכאורה, אין הדבר מובן: מאחר ואין יודעים בודאות שנשמתה, אפשר הרי להעמידה בחזקת כשרות, ורוב בנות ישראל כשרות הן, ולשם מה עליה להביא קרבן ממאכל בהמה? לא שטעם הדבר הוא, שעצם היותה במצב שאפשר לחשדה בטומאה, הרי זה ענין של מעשה בהמה, כי אצל בנות ישראל, אסור להיות מצב של חשד.

ברם, למרות שענין "ונסתרה" עמו נקרא בשם מעשה בהמה, ומשום כך, אף אסורה לבעל, אין זה רק לשעה קלה בלבד, שהרי למעשה לא נשמתה, אלא ש"ונסתרה", ולכן נעשית היא אח"כ טהורה, וכאמור הכתוב: "ונקתה ונזרעה זרע"¹⁸.

כך הדבר, בשעה שישראל עובר עבירה, דבר שהוא בבחינת "רוח שטות", אין זה ענין של טומאה לבעלה ח"ו, שהרי "וכבודי" – הניצוץ האלקי שבכל איש ישראל – "לאחר לא אתן"¹⁹, אלא שלשעה קלה עשה מעשה בהמה, אבל סוף סוף – "ונקתה ונזרעה זרע", שכן "לא ידח ממנו נדח"²⁰.

וזה טעם נוסף לכך, שלענין שטות דלעומת זה מובא הפסוק "כי תשטה אשתו", כדי להסביר, שכל ענין השטות דלעומת זה בישראל, אינו ענין של טומאה חס ושלום, אלא כמעשה בהמה לשעה קלה.

ד. הרי כשאדם חושב שקיימת מציאות מסוימת מלבד אלקות מהווה הדבר כפירה באחדותו, יתברך, כל-שכן כשיודע שנכשל בעבירה דרבנן או חמורה ממנה, דבר שהוא

14 ישע' נ, א. סנהדרין קה, א.

15 קדושין לו, א. שו"ת הרישב"א סימן קצד. רות רבה

פתיחתא ג. פסחים פז, א.

16 תנא דבי אלי' פרק ט (בשינוי לשון קצת).

17 סוטה טו, ב.

18 במדבר ה, כח.

19 ישע' מב, ה.

20 שמואל ב יד. יד (בשינוי לשון קצת).

פנימיות התורה שנתגלתה בתורת החסידות, מעין ודוגמא ו"טעימה" מתורתו של משיח ("טועמי' חיים זכו"16), שלכן עי"ז מזרזים וממהרים ופועלים ביאת דוד מלכא משיחא"י.

(משיחות ש"פ נשא, י"ב סיון תנש"א)

16) ראה לקר'ש ח"כ ע' 173. וש"נ.

17) אגה"ק דהבעש"ט – כש"ט בתחילתו.

"רוח שטות" – עלול הוא לחשוב, כפי שנאמר בכתוב²¹: "ותאמר ציון: עזבני ה', ואד' שכחני" –

– מובא לכן ביחס לזה הפסוק "כי תשטה אשתו": כשם שאשה שנסתרה, אף שאסורה לבעלה לשעה קלה, אבל מכל מקום לא נטמאה ח"ו, ולאחר מכן מותרת לו, ויתירה מזו – "ונורעה זרע", כמאמר הגמרא²² על כך: "היתה יולדת בצער – יולדת בריוח, נקבות – יולדת זכרים", ולדעה אחת בגמרא, אף "היתה עקרה – נפקדת".

כך גם, למרות שידוע כל אחד בנפשו, מדת השטות דלעומת זה שבקרב, אינו צריך, ליפול ברוחו, עליו לדעת שמעולם לא נטמא חס ושלום, שהרי "וכבודי", שהוא ניצוץ האלקי המצוי בקרב כל איש ישראל, "לאחר לא אתן", אין זה אלא שעשה מעשה בהמה לשעה קלה. אך סופו ש"ונקתה ונורעה זרע", ישיג "אהבה ויראה", ו"בנים זכרים" דוקא, כלומר: אהבה ויראה שביגיעתו, והיא יחוד הבעל ואשתו, גילוי השכינה בנפשו, גילוי פנימיות הנשמה, שזו ביאת משיח הפרטי שבכל אחד²³, שהיא הכנה לביאת המשיח הכללי.

(משיחות יו"ד שבט, תשי"ג)

23) אגרת הקדש סימן ד.

21) ישעי' מט, יד.

22) סוטה כו, א. רמב"ם הלכות סוטה פרק ב, הלכה י. פרק ג הלכה כב.

נשא

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק ד

א. בפרשת נשא מתבאר דין הסוטה: כשאיש "מקנא" לאשתו, ומזהירה "אל תסתרי עם איש פלוני", והיא איננה שומעת בקולו, גם אם לא חטאה עם איש פלוני, הרי רק משום שנסתרה עמו לאחר שבעלה הזהירה, נקראת בשם סוטה¹ ויש כמה הלכות בענין סוטה, כפי שמפורט בפרשה. איש ואשה על כל פרטיהם, הם דוגמא לשורשם, ממנו הם באים, עד לשרשם הראשון, הקדוש ברוך הוא כביכול וכנסת ישראל הנקראים בשם איש ואשה². מכך מובן, שכל פרטי דיני הסוטה, קיימים גם

ביחס לכנסת ישראל והקדוש ברוך הוא³. "קיננו" הקב"ה לכנסת ישראל, הוא הציווי שלו לכל אחד מבני ישראל "לא יהיה לך (ל' יחיד) אלקים אחרים על פני", שהוא בדוגמת "אל תסתרי עם איש פלוני". אלא שאינו מובן: כיצד יתכן לגבי הקב"ה ענין של "סתירה", להתבא ממנו? הרי הקב"ה נמצא בכל מקום, "לית אתר פנוי מיניה"⁴, ובכל אשר יסתר האדם יהיה תמיד לנגד עיני הקב"ה, כמו שנאמר⁵: "אם יסתר איש

3) ונוסף על עניני איש ואשה בכלל, הגה דיני סוטה דמתחילתו: איש איש גו' ומעלה בו וארו"ל (יל"ש רמז תשה) באישה של מעלה ובאישה של מעלה, הרי ברור רמז בזה ענין המעילה דכנס" באישה של מעלה.

4) ת"ז תנ"ז (צא, סע"ב). הובא בשעוהיה"א פ"ז.

5) ירמ' כג, כד. וראה תהלים קלט, ז"ב.

1) הטי' מדרכי הצניעות (פירש"י עה"ת במקומנו); כניסת רוח שטות (סוטה ג, א).

2) ראה לקר'ש [המתורגם] ח"ג ע' 244.

נפלאות¹⁰ – מתחיל מה „נפלאות” שכבר ראו (נוסף על אלה שיראו בעתיד, „אראנו”) בפועל ובגלוי לעיני כל העמים בשנה זו, שבהם נתקיימו דברי הילקוט שמעוני¹¹: „שנה שמלך המשיח נגלה בו כל מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה, מלך פרס כו' מלך ערבי כו', ואומר להם (הקב"ה לישראל) בני אל תתיראו, כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם. . הגיע זמן גאולתכם”, ומאז (ובפרט בחודש ניסן, חודש הגאולה) עומדים כבר „בשעה שמלך המשיח בא (הנה זה בא)”. . ומשמיע להם לישראל ואומר עניים הגיע זמן גאולתכם.”

... והמעשה הוא העיקר¹²:

כיון שיום השבת שלאחרי זמן מ"ת, פרשת נשא, דשנת אראנו נפלאות, הוא הזמן הכי מוכשר ומסוגל להתגלות ד"תורה חדשה מאתי תצא"¹³ – מובן שההוראה למעשה בפועל שהזמן גרמא היא בהכנה (מעין ודוגמא ומביאה בפועל ממש) לקיום היעוד „תורה חדשה מאתי תצא”.

ובפשטות – התחדשות והוספה בלימוד התורה מתוך חיות ותענוג עד שמחדש חידושים בתורה, הן בנוגע לעצמו, והן בנוגע להפעולה על הזולת, „העמידו תלמידים הרבה¹⁴”, כידוע ש„כל איש ישראל יכול לגלות תעלומות חכמה ולחדש שכל חדש בתורה, הן באגדות הן בנגלה הן בנסתר, כפי בחי' שרש נשמתו, ומחוייב בדבר¹⁵”, כולל ובמיוחד – התחדשות והוספה בלימוד והפצת

במסותרים ואני לא אראנו נאום ה"י. מה היא איפוא משמעותה של „סתירה” לגבי כנסת ישראל והקב"ה?

הביאור בזה: הקב"ה אומר על בעל גאווה „אין אני והוא יכולין לדור⁶”. נמצא, שגאווה מהווה „סתירה” כביכול מהקב"ה⁷; אין הקב"ה נמצא אצל הבעל גאווה, ואינו רואה אותו, כביכול, וכפירוש הבעש"ט על פסוק זה – בניחותא: „אם יסתר איש במסותרים ואני – לא אראנו”, שכאשר האדם הוא בבחינת „ואני”, בעיני עצמו, הרי „לא אראנו”, הקב"ה כביכול אינו רואה אותו.

ב. נאמר בגמרא⁸, ש"בעל שמחל על קינויו קינויו מחול", אפילו לאחר שהבעל קינא לאשתו ואמר אל תסתרי עם איש פלוני, הוא יכול לבטל קינויו, והרי הוא כאילו לא קינא מעולם. ונפסק בגמרא שמחילת הבעל מועלת, דוקא „קודם סתירה” (לפני שאשתו נסתרה עם האדם שהוזהרה עליו „אל תסתרי” עמו), אבל „לאחר סתירה” אינה מועלת מחילתו.

והטעם לזה הוא:

כל זמן שלא נסתרה, אין כאן דבר מלבד הקינוי שלו. ועל הקינוי שלו הוא השליט, ולכן יכול לבטלו. אבל לאחר הסתירה, הרי ישנו דבר נוסף שאינו תלוי בו. לכן אינה מועלת מחילתו.

אבל בירושלמי⁹ נאמר, שהבעל יכול למחול על קינויו אפילו לאחר שנסתרה, „כל זמן שלא נמחקה המגילה” (הנכתבת לסוטה).

ומבאר בזה הרוגאטשובי¹⁰, שאין כאן מחלוקת בין הבבלי לירושלמי: הירושלמי דן בסתירה כזו, שכל מציאותה היא רק מצד הקינוי¹¹, כגון שאומר לה „אל תסתרי עם אביך” או „עם מאה בני אדם”, שללא קינויו אינה סתירה כלל^{11*}, וכשהבעל מוחל ומסיר את קינויו, הרי ממיילא בטלה גם הסתירה, ובטל הכל.

מזה מובן בנוגע להקב"ה וכנסת ישראל, שמאחר והאמת היא שתמיד „לית אתר פנוי מיניה” – הרי לאמתיו של דבר אין כלל מציאות של סתירה; הסתירה אינה אלא משום שהקב"ה אינו חפץ בגאווה, „תועבת ה' כל גבה לב¹²” ו"אין אני והוא יכולין לדור” – ומאחר שכל מציאות הסתירה אינה אלא בגלל רצונו, יכול הקב"ה למחול, גם לאחר שנסתרה.

ג. אלא שהמחילה מועילה (אפילו באופן כזה שכל מציאות הסתירה תלויה בקינוי), „כל זמן שלא נמחקה המגילה”.

מחיקת המגילה כפשוטה, מתבטאת בהפרדת האותיות מן הקלף. דבר המוכיח ומגלה, שגם לפני המחיקה לא היו דבר אחד; שכן אילו היו דבר אחד, הרי לא היתה אפשרות כלל להפריד ביניהם. משום כך, באותיות החקיקה, מאחר והם מאוחדים עם הדבר בו נחקקו, לא יתכן למחוק את האותיות עצמן, אלא אם כן יינטל אותו חלק מהדבר שנחקקו בו.

כאשר „לא נמחקה המגילה”, כשאדם מישראל לומד תורה באופן של חקיקה, כך

10 צפנת פענח על הרמב"ם הל' סוטה פ"א ה"ז.

11 משא"כ בסתירה סתם, אף שמצד הסתירה עצמה, מבלעדי הקינוי, לא חל עלי' דין סוטה, מ"מ הרי זה מציאות סתירה.

*11 ירוש' סוטה פ"א ה"ב.

12 משלי טו, ה.

6 סוטה ה, א.

7 ועפ"י יש לברר מה שסיום מס' סוטה הוא בענין הענוה, כי ע"י קנין מדה זו מתבטל כל ענין הסתירה, ונסתיים ענין סוטה (משיחת ערחה"ש תשי"ט).

8 שם כה, א.

9 סנהדרין פ"ח ה"ז.

10 מיכה ז, טו.

11 ישע"י רמז תצט.

12 אבות פ"א מ"ז (בגימט' טוב) – שלומדים בשבת זה.

13 ראה ישע"י נא, ד: „כי תורה מאתי תצא”, וביק"ר פ"ג, ג: „תורה חדשה מאתי

תצא, חידוש תורה מאתי תצא”. – נתבאר בארוכה בשיחת יום כ' דחג השבועות (סה"ש ה'תנשא' ע' 566 ואילך).

14 אבות פ"א מ"א.

15 תניא אגה"ק סכ"ו (קמה, א).

הוספה

בשורת הגאולה

בה.

מדובר כמ"פ שע"פ כל הסימנים שבדברי חז"ל אודות אחרית הימים (נוסף על ההודעה הכללית בזמן הגמרא ש"כלו כל הקיצין"), דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה, כפי שהעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – בקשר ובשייכות להכרזתו הידועה „לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה”¹⁶ – שבימיו (לפני עשרות שנים) סיימו כל עניני העבודה, וצריכים רק „לצחצח הכפתורים” ולעמוד הכן לקבלת פני משיח צדקנו, ועאכו"כ לאחרי ריבוי העבודה והפצת התורה והיהדות והמעיינות חוצה מאז ועד עתה, כולל ובמיוחד השלימות דארבעים שנה (לאחרי הסתלקותו) ש„קאי איניש אדעתי דרבינו”¹⁷, „לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע” – בודאי ובודאי שסיימו גם „לצחצח הכפתורים”, ועומדים הכן לקבלת פני משיח צדקנו.

וענין זה מודגש ביותר וביותר בשנה זו – שנת ה'תשנ"א, שסימנה מרומז בפסוקי „תנשא מלכותו” (דקאי על דוד ושלמה), שמלך המשיח הוא מזרעם) בכל העולם כולו, והר"ת שלה „הי תהי שנת אראנו נפלאות”, „כימי צאתך מארץ מצרים אראנו

בקרבו ידיעה והרגש שהוא „עני בדעת”¹⁶, עד שהוא כבהמה¹⁷, שאין בה דעת כלל. וכשפועל בקרבו התבטלות זו, הרי לא רק שנעשה טהור להקב"ה, אלא שבא לדרגה נעלית יותר ממעמדו ומצבו קודם, כפי שמסיים¹⁸: „זנקתה ונזרעה זרע” ומפרש בגמרא¹⁹: „היתה יולדת (תולדותיהן של צדיקים – ועמך כולם צדיקים – מצות ומע"ט)²⁰ בצער יולדת בריוח”, עד שבא למרחב העצמי, „במקום שבעלי תשובה עומדים צדיקים גמורים אין יכולים לעמוד שם”²¹.

(משיחת י"ב תמוז תשי"ז)

שלא ניתן למחוק ח"ו את אותיות התורה ממנו, משום שהוא והתורה מאוחדים¹², הרי אף שהיתה אצלו „סתירה”, נתפסה בו גאווה – אין זה אלא בחיצוניות, ומחילה מלמעלה מבטלת הכל והרי הקב"ה הוא – רב לסלוח¹³. אבל אם „נמחקה המגילה”, (דבר המורה שגם לפני כן היה הוא והתורה שני דברים), הרי יתכן שהרגשת הישות והגאווה מקיפות את כולו, יש לו אז, דין של „סוטה”: הוא חייב להביא מנחה של שעורים, מאכל בהמה¹⁴, והמנחה צריכה להיות עשירית האיפה – המורה על דלי דלות¹⁵ כלומר שצריך לפעול

(12*) עיין סוטה כא, א.

(13) כ"ה בכל החטאים, שכולם מקורם היא הגאווה, מציאות בפ"ע נפרד מרצה"ע (ובאים מצד רוח שטות, סוטה). מלבד חטא ע"ז (שנוגע בחכמה שבנפש שמדריגתה שה' לבדו הוא כו' – ראה תנ"א פ"ט והג"ה בפל"ה שם) זה נוגע גם בבחי' חקיקה, שלכן בחטא העגל, שבר משה את הלוחות אף שהיו בחי' חקיקה.

(14) סוטה יד, א.

(15) ויקרא ה, יא.

(16) ראה נדרים מא, א.

(17) ראה חולין ה' ב: ערומין בדעת ומשימין עצמן כבהמה.

(18) במדבר ה, כח.

(19) סוטה כו, א. ברכות לא, ב.

(20) בי"ד פ"ל, ו.

(21) ברכות לד, ב. וראה סה"מ ה'תש"ט ע' 183 בהערה.

לזכות

כ"ק אדוננו מזרנו ורבינו

מלך המשיח

ויה"ר שע"י קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל ביאת דוד מלכא משיחא

יחי אדוננו מזרנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

(1) סנהדרין צו, ב.

(2) „קול קורא” בהקריאה והקדושה דשנת תש"א-ג (אג"ק שלו ח"ה ע' שסא ואילך.

שעז ואילך. תח ואילך. ח"י ע' תל ואילך). ועוד.

(3) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(4) ראה „היום יום” ט"ו טבת. ובכ"מ.

(5) ע"ז ה, ריש ע"ב.

(6) תבוא כט, ג.

(7) בלק כד, ז.

(8) פרש"י עה"פ.

(9) סה"מ צ להרמב"ם מל"ת שסכ. פיה"מ ר"פ חלק יסוד הי"ב. אגרת תימן.